

Манифестъ къмъ българския народъ.

Българи,

Въ продължение на 25-годишното Ми царуване Азъ съмъ дирилъ винаги въ мирна културна работа напредъна, щастието и славата на България. И въ тази посока Азъ желаяхъ да върви постоянно Българскиятъ народъ.

Провидѣнието, обаче, е съдило иначе. Настава моментъ, когато българското плѣме е повинано да напусне благодатъта на мира и да прибѣгне къмъ оржжието за постигане на една велика задача.

Отвѣдъ Рила и Родопитъ наши братя по кръвъ и вѣра не бѣха честити и до днесъ, тридесетъ и петъ години слѣдъ нашето освобождение, да се сдобиятъ съ спосенъ човѣшки животъ.

Всички усилия, направени за достигането на тази цѣль както отъ Великитъ сили, така и отъ българскитъ правителства, не създадоха условия, при които тия християни да се ридчатъ на човѣшки права и свобода.

Сълзитъ на балканския робъ, воплитъ на милионното християнско население не можаха да не покъртятъ нашитъ сърца, сърцата на тѣхни еднородци и едновѣрци, които дължимъ свобода и миренъ животъ на една велика християнска освободителна.

И Българскиятъ народъ си спомни пророческото слово на Царя-Освободителя: „Светото дѣло трѣбва да се доведе до край“.

Нашето миролюбие се изчерпа... За да помогнемъ на угнетеното християнско население въ Турция, никакво друго сръдство не ни остава, освѣнъ да се обърнемъ къмъ оржжието. Само съ това сръдство ние виждаме, че ще можемъ да му спечелимъ закрила на живота и вмота. Анархията въ Турско заплаши и нашия

държавенъ животъ. Слѣдъ владетата въ Шипъ и Кочани, намѣсто да се даде на страдалцитъ правда и удовлетворение, каквито ние поискахме, Турското правителство заповѣда мобилизация на своитъ въоръжени сили. Така се извика на тежко изпитание нашето дълготърпѣние.

Хуманнитъ християнски чувства, свещениитъ дългъ да се помаги на братя, когато ги застрашава изтрьбление, честта и достоинството на България Ми наложиха повелителния дългъ да повикамъ подъ знамената повиканитъ за отбрана на отечеството синове.

Нашето дѣло е право, велико и свето. Съ смиренно упование въ закрилата и помощта на Всевѣщния възвѣствамъ на Българския народъ, че войната за човѣшки права на християнитъ въ Турция е обявена.

Повелявамъ на храбрата българска войска да наостре въ турскитъ предѣли! Ребомъ и наедно съ насъ ще воюватъ противъ нашия неприятелъ за скъпата цѣль войскитъ на сдруженитъ съ България балкански държави: Сърбия, Гърция и Черна Гора. И въ тая борба на кръста противъ полужѣсеца, на свободата сръдцу тиранията ние ще имаме симпатитъ на всички ония, които обичатъ правдата и напредъка. Силенъ съ тия симпатии, нека юначиитъ български войникъ си спомни геройскитъ дѣла на своитъ бащи и дѣди и доблѣстѣта на своитъ учители — руси освободители и нека лети отъ побѣда къмъ побѣда.

Напредъ! Богъ да е съ насъ!

Издание въ Ст. София на 5 октомври 1912 г.

Фердинандъ.

Приподписанъ отъ Министерския Съвѣтъ.